העולם הבא
בעריכת לילי גלילי

מילון גלילי המקוצר

וכו' — סימן הבא לרמוז לאחרים שאנו יודעים בעצם הרבה יותר ממה שאנו יודעים.

אשה — יצור המסוגל לשוחח חצי שעה תוך כדי עמידה ליד הדלת, מחוסר־זמן להיכנס פנימה.

דייקנות — תכונה שבעזרתה אתה יכול לבזבז אך ורק את זמנך שלך.
שמועה — דבר הנכנס לאוזן אחת ויוצא לאוזן אחרת.

ספר לסבתא!

שנה יותר טובה

בראש השנה תענוג לקרוא בעיתונים. אין כמעט אדם אחד שלא מוצא לנחוץ לאחל לי כל דבר טוב שבעולם, בתנאי שגם הוא לא יפסיד כמובן. לכן כל בתי־החרושת לממתקים מברכים את הקוראים ב„שנה מתוקה", בזמן שהקבלנים מציעים דווקא „שנת בניין" וקופת־חולים רוצה „שנת בריאות" בשביל לא להעלות את המס האחיד. האולמים המושכרים לחתונות מאחלים (תוך כדי קריצה ערמומית) „שנת שמחות", יצרני המשקאות מבטיחים „שנת רוויה", „פירסום סקנדרני" מאחל כמובן „שנת פירסומת" ומשה זילברפרב, המוכר את המקדחים האלה המטרטרים בכבישים, מאחל (לא לעצמו — לנו) „שנת סלילה רבתי". ויותר מכולם הגדיל לעשות בית־החרושת סופר־פלסט בבני־ברק, שקישט את המודעה שלו בציור של מושב בית־שימוש ועל־ידו הכתובת: „מכסה פלסטיק גמיש מיוחד מברך את לקוחותיו בשנה טובה ומבורכת." פלא שהוא לא הוסיף: „ומאחל לכל אלה הבאים אתו במגע הדוק ויום־יומי שנת הקלות בהיתרי־יציאה ושנת מים רבים."

אז לכל אלה שטרם הספיקו לברך כהוגן, אני מציעה כמה מודעות טובות, לשיפור העסקים בשנה הבאה.

יצרני המסרקות ושאר מוצרי צלולויד — „שנת יצירה שופעת לסרט הישראלי המקורי". יצרני העטים — „שנת כתיבה וחתימה טובה". יצרני סירי הלילה — „שנת גידול העלייה הפנימית והריבוי הטבעי". בית־החרושת לנייר — „שנת ברכה לספרות העברית הצעירה". סוחרי הדגים — „שנת ריבוי עיתונים חדשים".

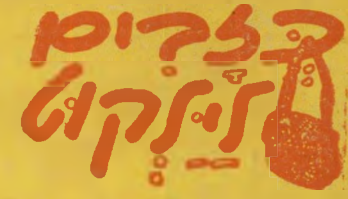

הוכחה של מ. צ.

זה היה ביום המישחק הגדול בין הנבחרת שלנו לבין הרוסים, ברמת־גן. מיד אחרי המישחק, התחילה ריצה אולימפית למכוניות.

היה בלגן שלם. כל אחד רצה להיכנס ראשון לאוטובוסים ונוצרו פקקים כאלה גדולים, שהעניין לא היה זז לעולם. עד שפתאום הופיע שמוליק המ.צ. הוא מיד ניגש לעשות סדר.

„שימו לב!" הוא קרא לקהל. „אל תידחפו. היכנסו לפי הסדר: אחד חייל, אחד בן־אדם."

אריה בן־יהודה, תל־אביב

משמעת צבאית

פעם אחת, שמואל היה מאמן את הטירונים שלו בתרגילי־סדר. והוא נורא התרגז מהטימטום שלהם. „שמאל, ימין! שמאל, ימין!" הוא צעק. „אתם אינכם מסוגלים ללכת כמו בני־אדם. אפילו אם אתן לכם שום ביד אחת ובצל ביד שניה, לא תדעו להבדיל בין שמאל וימין. אין לכם טיפה של כוח רצון."

ואז אחד החברה הפליט: „אין דבר העומד בפני הרצון."

שמואל השתגע. „מי אמר את זה?" הוא שואל בשאגת אריה.

החברה התחלקו מיד לשניים. חצי אמר שזה ביאליק שאמר את זה וחצי אמר שזה הרצל. אבל שמואל לא הבין הוכמות: „לא איכפת לי אם זה הרצל או ביאליק. צאו שניכם מן השורה."

והוא ביטל את חופשת השבת לשניהם.

יואל אדיר, קרית מוצקין

חרוז או שנינה

הַלְאוּמִיּוּת הִיא אֱמוּנָה
כִּי מְדִינָתִי הִיא עֶלְיוֹנָה
עַל כָּל הַמְּדִינוֹת סְבִיבָהּ:
הֲרֵי אֲנִי נוֹלַדְתִּי בָּהּ

* * *

רוֹב־קוֹלוֹת בָּטוּחַ
עָדִיף עַל כִּשָּׁרוֹן וִיכּוּחַ.

* * *

לְרַמּוֹת רַמַּאי כַּדִּין
יֵשׁ עֵצָה וְתַחְבּוּלָה:
אֱמוֹר לוֹ הָאֱמֶת כּוּלָּהּ.
רַק בָּהּ לֹא יַאֲמִין.

טעות לעולם צודקת

לבשל מספר שחקנים בודדים עד לבלי הכירם. (חדשות הספורט)
מרדכי דן, תל־אביב
להוסיף להם פילפל ולטגן על להבה קטנה.

ביתר ת"א נוצה בצרפת. (דבר)
עדה סלע, רמת־גן
ובארץ התנהג כאילו היה משקל תרנגול לפחות.

לפרוץ את ההסגר המצרי על התעלה. (מעריב)
שלום כהן, חיפה
הקץ להתעללות.

מר יוסף אריכא שמקצועו מוגרד בספר הנשומים כספריה. (מעריב)
כל אמצעי, כשר בשביל לגרד את הכסף.

לאחר שפלד (2) למד כמה מלים באנגלית, אמר לו אבא: „תגיד לאמא: ,בואי הנה!' באנגלית."

צעק פלד: „אמא! בואי הנה באנגלית!"

אמו לאה מלמד, תל־אביב

★ ★ ★

בתי ניבה (7;7) רגילה לישון בחדר אחד אתי. יום אחד, כשהיה חם מאד, החלטתי לישון על המרפסת. ניבה סירבה בתוקף לישון לבדה בחדר. אמרתי לה שהיא כבר ילדה גדולה ואיננה צריכה לפחד.

על כך ענתה ניבה בקול־בוכים: „אביבה יותר גדולה ממני והיא ישנה עם מישהו. אפילו הגברת כהן ישנה עם אדון כהן, ורק אותי מכריחים לישון לבד!"

אמה שרה ש., נתניה

„אם האופים ישבתו, אל דאגה. אני אעשה עוגות מחול."
שרית בן־דוב (1:9), זכרון יעקב

„תני לו לחיות! תני לו לחיות!"

החיים והמוות ביד הלשונסקי

שאלו פעם את המשורר אברהם שלונסקי מדוע אינו מחליף את שמו בשם עברי. הירהר המשורר רגע והשיב: „בסדר. אקרא לעצמי אברהם לשונסקי."

★ ★ ★

נערה שמכרה ברחובות סיגליות, במסגרת יום הפרח מטעם הליגה ופנתה אל שלונסקי בהציעה לענוד על למלחמה בשחפת, הגיעה גם ל„כסית" דש בגדו פרח.

„במקום פרח," אמר המשורר בראותו את הנערה הנאה, „אני מעדיף פה רך."

„לא, אדוני," השיבה הנערה המבולבלת, „זה פרח שכותבים בחית."

„אין דבר," המשיך שלונסקי, „את החטא אני מקבל על עצמי."

שאלו את שלונסקי כיצד לקרוא בעברית צחה לבעל שאשתו בוגדת בו ומצמיחה לו קרניים.

„אם זו אצלה הפעם הראשונה," השיב המשורר, „יש לקרוא לכך קרן היסוד. ואם פעמים רבות — קרן קיימת."

★ ★ ★

לפני שלושים שנה נוסדה בתל־אביב אגודת הרוכבים, ופנתה לשלונסקי בבקשה לחבר למענה הימנון. שלונסקי נטל מיד תפריט, הפכו אל צידו הריק, וכתב:

„אגודתנו היא, נאמר זאת בלי היסוס,
מיוחדת במינה ואין דומה לה:
לכל רוכב, יש רק מלמטה סוס.
אצלנו — גם למטה גם למעלה".

שתי בקות אינטליגנציה

עניין של הגיון

1. בשעת מסקר צבאי, שם נפוליון את לבו לאחד החיילים, קטוע־יד, שלא נשא על חזהו שום אות־הצטיינות. „האם איבדת את זרועך בקרב, ולא זכית באות הצטיינות?" שאל נפוליון. „כן, אדוני," השיב הגידם.

בלי־היסוס, תלש נפוליון מעל חזהו את אחד העיטורים והצמיד אותו אל חזהו של החייל האמיץ. הגידם התרגש מאד, ושאל את הקיסר: „מה היית מעניק לי, אילו איבדתי את שתי ידי?"

„דרגת גנראל," השיב נאפוליון.

בשמעו זאת, שלף החייל את חרבו מנדנה וקטע את ידו השנייה במכה אחת. השאלה היא: האם היה זה מצידו של החייל מעשה טירוף, שאפתנות חולנית, או אומץ לב פטריוטי?

2. בקאהיר ישנו עץ אפרסמון עתיק יומין, המפורסם בגדלו הבלתי־רגיל. מדי שנה הוא מניב יבול של — אך לא, עשה את החשבון בעצמך. מגזעו האדיר של העץ מסתעפים 60 מרכזיים, ועל כל אחד מהם — 20 פארות. על כל אחת מן הפארות ישנם 10 בדים ועל כל בד שני מתפתחים שלושה פירות.

כמה אפרסקים מניב העץ מדי שנה?

* * *

תשובות: (1) גידם אינו יכול לקטוע את ידו האחת בידו האחת. (2) על עץ אפרסמון לא גדל אף אפרסק אחד.